

Čís. 9091.

Pozemková reforma.

Předpisů § 575, třetí odstavec, c. ř. s., § 54 ex. ř., § 63 čís. 5 ex. ř. nelze použiti při exekuci vyklizením zabraných nemovitostí.

Ohledně zapravení přejímací ceny za zabrané nemovitosti nelze použiti vyvlastňovacího zákona železničního ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. aniž § 1052 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. července 1929, R I 583/29.)

Soud první stolice povolil k návrhu Státního pozemkového úřadu exekuci vyklizením zabraných nemovitostí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Pokud se týče nuceného vyklizení a odevzdání vypověděných nemovitostí a předání jich do držby Státního pozemkového úřadu, jest poukázati na doslov § 20 zákona čís. 329/20 a jeho výklad v souhlasných a zajisté četných nálezech nejvyššího soudu. Rekursní soud sám měl dosti příležitosti zabývati se výkladem tím a bylo by jen zase opakovati to, co tolikráte řečeno, že totiž platí pro věc normy řízení nesporného, a že jen pokud se týče formy provedení vyklizení a předání jest užití předpisů exekučního řádu. Řízení samo podle § 20 cit. zák. jest a zůstává řízením nesporným, předpisy exekučního řádu platí tu jen potud, pokud se náhradové zákonodárství na ně výslovně odvolává, a to právě činí dotčený § 20 (3). O použití § 575 c. ř. s. jest tudíž zbytečno se rozšiřovati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu

a t o

s poukazem na důvody napadeného rekursního rozhodnutí a vzhledem k vývodům dovolací stížnosti s těmito poznámkami: Co se týče použití § 575 třetí odstavec c. ř. s., jest zcela lhostejno, v jakém řízení se nucené vyklizení vypověděných nemovitostí provádí, zda v exekučním či nesporném, neboť i kdyby se mělo za to, což jest praxí nejvyššího soudu popřeno, že jest to řízení exekuční, ani pak nemá místa § 575 třetí odstavec c. ř. s., ježto se vztahuje výslovně jen na výpovědi ve věcech nájemních a pachtovních, o niž tu nejde, neboť exekučním titulem není tu výpověď z nájmu nebo z pachtu, nýbrž výpověď jiná, výpověď svého druhu, výpověď z hospodaření zabraných nemovitostí, jež se Státní pozemkový úřad rozhodl převzít, výpověď, jež se dává osobě hospodařící, ať jest jí vlastník, uživatel nebo poživatel nebo pachtýř anebo jiný držitel. Jak nejvyšší soud již vícekrát dolíčil, nelze předpisů o výpovědi z nájmu a pachtu ani přímo ani obdobně použiti na výpověď zabraných nemovitostí. Tomu brání různá povaha výpovědí a zákon, jenž tuto výpověď a její exekuci podle jejího účele a svých záměrů upravil, exekuci zejména v § 20 (3) náhradového zákona. Jen to platí, co tam předepsal, a musí se to v případě, že by se objevila mezera, doplniti z ducha a

z účelu tohoto předpisu samého a z účele pozemkové reformy vůbec, nikterak však nelze se v tomto pozemnoreformním řízení, v němž jde o věc veřejnoprávní, dovolávat předpisů jiného řízení soudního, zejména tedy formálních předpisů civilního soudního řádu a exekučního řádu, upravujících řízení ve věcech soukromoprávních, leda, pokud zákon náhradový na ně sám odkazuje, jako na př. právě v § 20 třetí odstavce, kde se myslí na § 349 ex. ř. a na příslušný předpis slov. ex. ř., nebo v § 47 první odstavce. Proto také nelze se odvolávat na § 54 ex. ř. jak stěžovatel činí, ježto na tento předpis zákon náhradový neodkazuje. Stačí úplně, když exekuční návrh Státního pozemkového úřadu žádá, by se provedlo vyklizení nemovitostí pravoplatně vypovězených, neboť to úplně odpovídá předpisu § 20 třetí odstavce náhr. zák. Má-li stížnost poznačení »všecky nemovitosti vložky českých zemských desk č. 950« s vypočtením obcí, v nichž se nalézají, za nedostatečné proto, že prý nastaly změny v drážnostním stavu, jež dokonce byly i Státním pozemkovým úřadem schváleny, mohly by tyto změny býti překážkou vyklizení jen, kdyby třetí osoby nabyly držby těch kterých pozemků se schválením Státního pozemkového úřadu, takový nárok však nelze uplatňovati rekusem a dokonce ne už se strany vlastníka, jenž k tomu není oprávněn, by hájil třetí osoby, nýbrž musí třetí osoba sama vystoupiti proti Státnímu pozemkovému úřadu s příslušným vybavovacím nárokem, kdežto změn nastalých v držbě bez schválení Státního pozemkového úřadu může tento úřad, jak vícekrát nejvyšší soud už provedl, úplně nedbati tak, jakoby se byly nestaly, protože jsou podle § 7 nové znění zák. zákona neplatné, t. j. proti Státnímu pozemkovému úřadu nicotny. Rovněž neplatí tu z důvodů shora uvedených § 63 ex. ř., že v povolení exekuce má býti jmenován exekuční soud, nýbrž platí i tu jen § 20 (3) náhr. zákona, že na návrh Státního pozemkového úřadu soud okresní místně příslušný provede vyklizení a odevzdání vypovězených nemovitostí. Co se týče zaplacení přejímací ceny, stížnost sama uznává, že tu není předpisu zákona, by cena ta musela býti napřed zaplacena nebo pojištěna, než lze exekuci provést, a odvolává se pro to na vyvlastňovací zákon železniční ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. (§ 33 a 35) a na § 1052 obč. zák., ale marně, neboť § 1052 platí jen pro věci soukromoprávní a sem nemůže vůbec býti vztahován, už proto, že jde o věc veřejnoprávní, a pak také proto ne, proč ani cit. železniční zákon ne: v pozemkové reformě jest vyvlastnitelem stát, jenž zajisté jest vyvlastněnci za jeho nároky na přejímací cenu více než dostatečnou zárukou, takže není třeba, by se vyžadovalo ještě nějaké pojištění neb dokonce zaplacení předem. Z důvodů již shora uvedených, že jde o věc veřejnoprávní svého druhu, nemá místo obdoba jiných zákonů vůbec a tedy ani citování zákona železničního. Žádá-li stěžovatel podle § 54 ex. ř., jenž, jak shora provedeno, tu platiti nemůže, by byla potvrzena vykonatelnost výpovědi, sluší odvětiti, že se podle § 20 (3) náhr. zák. exekuce provede na základě pravomocné výpovědi, pravomocnost výpovědi, potvrzenou ostatně v napadeném usnesení první stolice samém, stížnost vůbec nepopírá a, byla-li, jak se toho dovolává, výpověď napadatelná

i v cestě správní, ačkoliv podle jasného předpisu zákona (§ 20 (1) náhr. zák.) není, ač známo, že nejvyšší správní soud si tu příslušnost také osobuje, sluší stěžovatele odkázati na § 17 zák. o spr. soudě, podle něhož stížnost k správnímu soudu nemá účinku vykonatelnost stavícího a mohl by jí takový účinek přiznati jen sám Státní pozemkový úřad.

Čís. 9092.

Dovolená notáře.

O dovolené do šesti neděl v roce rozhoduje notářská komora, stížnost jde na vrchní soud, dalšího opravného prostředku není.

O dovolené do tří měsíců v roce rozhoduje vrchní soud, stížnost jde na nejvyšší soud.

O dovolené přes tři měsíce v roce rozhoduje ministerstvo spravedlnosti, stížnost jde na nejvyšší správní soud.

(Rozh. ze dne 24. července 1929, R I 591/29.)

Vrchní soud povolil notáři na místo žádané dovolené 50 dnů dovolenou jen třicetidenní. Stížnost notářovu, adresovanou na Nejvyšší soud v Brně, předložil vrchní soud k rozhodnutí ministerstvu spravedlnosti, jehož příslušnost prý plyne z ustanovení § 137 not. ř. (proti § 141 not. ř.). Ministerstvo spravedlnosti zaslalo stížnost Nejvyššímu soudu, na který byla výslovně řízena, se žádostí o postoupení stížnosti ministerstvu spravedlnosti, prohlásí-li se Nejvyšší soud nepříslušným.

Nejvyšší soud změnil rozhodnutí vrchního soudu v ten rozum, že udělil notáři k první jeho čtyřicetidenní dovolené povolené mu pro rok 1929 notářskou komorou, další dovolenou padesátidenní, a to tak, že tuto padesátidenní dovolenou rozdělil na měsíc srpen až prosinec 1929 k použití vždy od 1. do 10. každého měsíce včetně.

D ů v o d y:

V přípisu ministerstva spravedlnosti se uvádí, že se ministerstvo pokládá za příslušna k rozhodování o stížnosti, ježto v § 137 not. řádu bylo mu vyhrazeno rozhodovati v otázce dovolených v nejvyšší stolici, že však vzhledem k tomu, že otázka příslušnosti nezdá se býti zcela nepochybnou, zasílá stížnost nejvyššímu soudu, na nějž jest výslovně řízena, a žádá se, by v případě, že se nejvyšší soud prohlásí nepříslušným, stížnost byla postoupena ministerstvu. Sluší tudíž nejprve rozřešiti otázku příslušnosti, k níž předem ještě jest doložiti, že vrchní soud ve zprávě, kterou stížnost ministerstvu předložil, míní, že příslušnost ministerstva plyne z § 137 not. řádu, jež prý postaviti jest proti § 141 téhož řádu. Nejvyšší soud má se za příslušna, neboť: I. § 137 not. ř. stanoví sice, že dovolenou může notáři povoliti v době jednoho roku notářská komora až do šesti neděl, vrchní soud až do tří měsíců a ministerstvo spravedlnosti na dobu delší tří měsíců, avšak II. § 141 not. ř. stanoví,